

ΜΑΪΟΣ

(Συνέχεια του αντογράφου).

Κ' ή γη̄ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν σὰν εἶδε νὰ προβάλλῃς εἰπε̄ 'ς τ' ἀπόδονι: «ἀρχίνδε, καλότυχο, νὰ ψάλλῃς τὴν ἀνθισμένην νειότη του, τὴν χάρι τὴν περισσίστια...» Καὶ τ' ἀπόδονάκι ἐκρύφτηκε σὲ ιτιαῖς, σὲ κυπαρίσσια κ' ἑρωτικὰ κ' ἐντροπαλὰ κι' ἀρμονικὰ ἀρχινάει νὰ τραγουδῇ τοὺς γάμους σου, χαριτωμένε Mán.

'Ἐγὼ βαθειὰ μέσ' ἡττήν καρδιὰ καὶ μέσ' ἡττήν νοῦ μου νοιώθω ὅσα τ' ἀπόδονι τραγουδεῖ μ' ἑρωτευμένο πόθο, νοιώθω ποιὰ θεία δύναμι σ' ἔχει περιχυμένο, Μάν γλυκὲ κι' ἀθάνατε, σὲ νοιώθω, μὰ σωπαίνω· γιατὶ δὲν ἔχω τ' ἀπόδονιοῦ τὴν ζηλευμένη χάρι κ' εἰμ' ἄχαρος τραγουδιστής μ' ἀδύνατο δοξάρι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

22 Μαΐου

Ἐν τῶν γλυπτικῶν σκανδάλων, ἐπεὶ τῶν δόπιων ὥμιληδαμεν εἰς τὸ προπογύνευμον φύλλον, ἐσκανδάλισε κύριόν τινα ἄγνωστόν μου, ὑπογραφόμενον «Πλακιώτης» ὅπτε νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸ "Αστυ". "Ἐν τυπογραφικὸν λάθος, μία ἐσφαλμένην πληροφορία καὶ μία κρίσις ἔξ ακοῆς, ἀντίθετος πρὸς τὴν ἔξ ἀντιτίθεως τοῦ ἐπιστολογράφου, τῷ ἔδωσαν ἀφορμὴν ὅχι μόνον ἐμὲ νὰ θωπεύσῃ μὲ τὰ ἀμβλύτατα βέλη τῆς εἰρωνείας του, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρον «τὸν σύγχρονον τεχνοκρισίαν» δλίγον κολακευτικῶς νὰ χαρακτηρίσῃ ἐκ τῶν εὐαριθμῶν ἐκείνων χρονογραφικῶν γραμμῶν τοῦ ταπεινοτάτου ὑποφαινομένου! Διότι, μὰ τὴν ἀληθείαν, ὅσον καὶ νὰ σκεφθῶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω πᾶς, ἀν ἐγὼ εἴτε ἔξ ἀγνοίας, εἴτε ἔξ ἀπροσεξίας, εἴτε ἔξ ἐσφαλμένης πληροφορίας, ἔγραψα ὅτι ἀπέθανεν ὁ Φαλγκιέρ, ἀντὶ νὰ γράψω ὅτι ἀπέθανεν ὁ Σαπύ, καὶ ἀν μοῦ διέφυγε νὰ διορθώσω τὴν λέξιν Φαλγκιέρ, ἀναγνωσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ στοιχειοθέτου ὡς Φαλκονιέρ, πᾶς, λέγω, εὐθύνεται διὰ τοῦτο ὀλόκληρον τὸ καλλιτεχνικὸν κοινὸν τῆς πρωτευούσης καὶ κατηγορεῖται ἀποκαλύπτως ὅτι θαυμάζει μὲν τὸν Φεραίον τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Βαρβάκη (μηδὲ τοῦ βάθρου του ἐξαιρουμένου) θὰ ἔκρινε δὲ βεβαιώτατα ὡς χονδροειδῆ τὰ ἔργα τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου!

Ἐνοίδατε ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βύρωνος. Πολλοὶ ἔξ δῶν τὸν εἶδον, μᾶς ἐβεβαίωσαν ὅτι πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ ἀριστούργημα καὶ τὴν κρίσιν αὐτὴν μετεδώσαμεν, φροντίσαντες νὰ δηλώσωμεν ὅτι δὲν εἶνε ίδικη μας. 'Ο ἐπιστολογράφος τοῦ "Αστεως" φρονεῖ ἄλλα. 'Αναδημοσιεύμεν τὸ οὐσιώδες μέρος τῆς ἐπιστολῆς του καὶ μάλιστα αὐτολεξεῖ, ἀφ' οὐ εἰπαμεν πῦδη ὅτι ή εἰρωνεία του δέν μας ἔγγιζε:

«Ἀποροῦμεν πᾶς δ. κ. Γρ. Ε. γράφει τοιαῦτα περὶ ἔργου, ὅπερ, καθ' ἄ δ. ιδιος δημολογεῖ, δὲν εἰδε.

Πρῶτον: 'Ο ἀνδριὰς εἶνε σύμπλεγμα ἐκ τριῶν ὑπερφυσικοῦ μεγέθους

προσθῶπων, παριστᾶ δὲ τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ βράχου καθημένην καὶ δίδουσαν κλάδον φοίνικος εἰς τὸν πρὸς αὐτὴν τείνοντα τὴν κεῖσα ποιητὴν, ἀπελευθερώσαντα δοῦλον παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς ἔρποντα καὶ ἀνεγερόμενον.

Δεύτερον: Εἶνε ἔργον τοῦ Chapu, (οὐ καὶ φέρει τὴν ὑπογραφήν) συντελεσθὲν μετὰ τὸν θάνατόν του ὑπὸ τοῦ φίλου του καὶ πασιγνώστου τῷ καλλιτεχνικῷ κόσμῳ τῆς Εὐρώπης Falguière.

"Ὀδε τὸ ἀνδριὰς εἶνε κολοσσιαῖον σύμπλεγμα, ὃ δὲ μακαρίτης Φαλκονιέρ, ἀν καὶ διάσημος, καὶ οἱ ἀδέξιοι μαθηταὶ τοῦ εἶνε μόνον εἰς τὸν κ. Γρ. Ε. γνωστοί. Οι χαίροντες τὴν μεγαλειτέραν φήμην ἐν Γαλλίᾳ γλύπται εἰσὶ τρεῖς, δὲ σχάτως θανάτου Chapu, δ. Mercié καὶ δ. Falguière. δύο λοιπὸν τούτων συνέθεσαν καὶ ἔξετεδαν τὸ τερατούργυμα τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἀναλαμβάνει ὁ δικληρον τὴν εὐθύνην ὁ Falguière (ἰδιως Φαλκονιέρ), διτις βεβαιοῦμεν τὸν κ. Γρ. Ε. ἀριστα ἔχει τὴν ύγειαν, ὡς πρὸ μηνὸς μόδις δώδας τὴν γνώμην του περὶ τοῦ βάθρου τοῦ ἔργου του, δρίσας καὶ τὸ ψύκος εἰς δὲ πρέπει νὰ στηθῇ. 'Ο μῆθος διλοῦ, δητὶ πρὶν γράψῃ καὶ κρίνῃ τις περὶ ἔργου τινός, ἀπατεῖται νὰ τὸ ἰδητὸν πρῶτον, νὰ πληροφορηθῇ δὲ ἀκριβῶς περὶ τῶν γεγονότων, ἀπερ ἐκθέτει.

"Ἐλπίζομεν ὅτι δ. κ. Γρ. Ε. θέλει εἰς τὸ μέλλον τηρεῖ τὸν κανόνα τοῦτον καὶ θέλει φανῆ δλιγάτερον αὐτητηρὸς πρὸς τὸν ἀνύπαρκτον Φαλκονιέρ, δηταν μᾶς περιγράψῃ τὰ προσεχῆ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος.

"Αφίνοντες κατὰ μέρος τοὺς ἀστεῖσμοὺς λέγομεν ἐν πεποιθήσει, ὅτι τὸ ἔργον τῶν Chapu καὶ Falguière, χωρὶς νὰ εἶνε ἐν τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου, εἶνε καὶ ἔστεται ἐπὶ πολὺ τὸ σημαντικῶτερον καὶ ἀσυγκρίτως τελειότερον ἔργον συγχρόνου γλυπτικῆς τῶν νεωτέρων Αθηνῶν, οἱ δὲ ἔξενεγκόντες ἐναντίαν κρίσιν, δὲν τὸ εἶδον ὅτι πρὶν τοῦ ἐδάφους, ἐντὸς αἰθούσης σκοτεινῆς καὶ οὐχὶ ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, δὲν ἐνόρθωσαν δὲ ὅτι ἔργον ἔχον μετὰ τοῦ βάθρου ὑψος ἐπτὰ μέτρων δὲν κατεργάζεται γέ τὴν λεπτότητα τοῦ χορεύοντος Φαύνου τῆς Πομπηίας, ἀλλὰ μὲ τὰς μεγάλας γραμμὰς τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου».

Καὶ τὸ συμπέρασμα τὸ ιδικόν μας: Εὐχόμεθα δλοψύχως νάληθεύῃ ὁ Πλακιώτης, καὶ ὅχι οἱ δόντες εἰς ήμας τὰς ἐναντίας πληροφορίας. Τι ἄλλο θέλομεν παρὰ νὰ ἔχωμεν ἐν ἔργον γνήσιον τοῦ Σαπύ ή τοῦ

Φαλγκιέρ (καὶ ὅχι ἀδεξίων μαθητῶν τοῦ ενὸς ή τοῦ ἄλλου) καὶ νὰ μὴ λάβουν οὕτω δύντροφον τὰ γλυπτικὰ τερατούργηματα τῶν νεωτέρων Αθηνῶν.

Γρ. Ε.

Ο ΝΕΚΡΟΣ

Καὶ αἰφνῆς, ἐνῷ ἐπεριπάτου εἰς τὸν συμπαθητικὸν καὶ συνειθισμένον δρόμον ὅπου ἐνεπιστεύοντο ἐπὶ μῆνας τόρα τόσα ὄνειρα καὶ τόσους παραλογισμοὺς ἔρωτος, — τὸ χέρι του μηχανικῶς ἔχαλαράθη νεκρωμένον καθὼς ἐσφιγγε τὸ βελούδινόν της περικόρμιον καὶ ἐπεσε ἀποτόμως ἀπὸ τὸν ώμον της, σὰν νὰ ἐκόπη κάποια κλωστὴ ποῦ τὸ συνεκράτει.

Ἄφηκε τὸ χέρι της σιγὰ σιγά, καὶ ἐλύθη, ἔχωρίσθη πλέον μὲ ἀβύσσον τὸ σῶμα του ὀλόκληρον ἀπὸ τὸ ἴδιον της σῶμα. Σὰν μαχαιριὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθε εἰς τὴν καρδιά του καθαρά, ἀνεκήγητος καὶ μελαγχολικὴ ἡ βεβαιότης, δητὶ δὲν τὴν ἡγάπα πλέον, δητὶ δὲ ἔρως ἀποθνήσκει ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἡ σκέψις αὕτη ἡ ἀβέβαια καὶ δὲ φέρος ἀπὸ πολλοῦ τὸν κατελάμβανον, καὶ ἀόρατος χείρ πρὸ πολλοῦ ἔχαλαρονεν, ἔθραυσ τὰ ἀόρατα δεσμά, τὰ ὄποια τὸν συνέδεον μὲ τὴν γυναικα ἐκείνην τὴν ἀφωσιωμένην πάντοτε, τὴν ἀγαπῶσαν. Τόρα όμως παρουσιάσθη ἐπὶ μᾶλλον ἀναπόθευκτος ἐμπροσθέν του ἡ ἀλήθεια ἐκείνη καὶ τοῦ ἐλάφρωσε διὰ τῆς βεβαιότης τὰ στήθη, τὴν καρδίαν, ἀπὸ τὸ ἀγνωστὸν μέχρι τοῦδε φόρτωμα τῆς ἀμφιβολίας.

Ἡ κρυφὴ ἀρρώστια, τὸ ὑπουλον ἔλκος τὸ ὄποιον σιγὰ σιγά καὶ ἀπαρατήρητα καὶ ἀναίτια ἐφύτρωσεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἔδιδαν πλέον τὴν τελευταίαν συγκλόνισιν καὶ ἀπέκτεινον ἐντὸς αὐτῆς τὸν ἔρωτα του...

Μὲ ἔνα λείψανον ἐλπίδος τὴν ἐκύταξε διὰ τελευταίαν φράν στὰ μάτια, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἡτο χωρὶς ἔρωτα, σκληρόν, ἔξεταστικόν, ἀμέθυστον, πλημμυρισμένον ἀπὸ ψυχρότητα καὶ τοῦ ἐφάνη ἄλλη, δὲν τοῦ ἐσυγκίνησε σύτε τὴν ἀπωτέραν χορδήν, τὴν μᾶλλον λησμονημένην τῆς καρδίας του.

Ἡ ἀντίδρασις ἐπῆλθε τόρα μὲ τὸ ξεψύχισμα τοῦ ἔρωτος βιαία καὶ ὄρμητική.